

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag.

ILLUSTRERADT

Pris för 3 Månader 1 Rdr. B^{co}

Enkla. N^o.

8 sk. B^{co}

SÖNDAGS MAGASIN.

N° 5

Gotheborg. Söndag d. 29 Oct. 1848.

4 Qvar.

Butikuberna.

Bland Brasiliens alla vilda folkslag äro Butikuberna ofrödigast det märkvärdigaste. Det är en nation af oafhångiga frigare och menniskoätare. Fria ströfva de fram emot hufvudstadens portar, men försmd, af förakt för de hvita, att intränga der. Fri luft, favor och fri rörelse, det är detta, som Butikuberna vilja.

Deras lekar utgöra öfningar i kroppens rörelser och byligt. Sag — har säger vår berättare — sjelf sett, huru en af dessa märkvärdiga menniskor drog en krets af 6 fot i diameter omkring sig, satte sig sedan på marken och stöt en pil så högt i luften, att man förlorade den ut sigte, och dock fällt pilen regelmässigt ner i den uppbragna kretsen.

Butikuben går fullkomligt naken. Endens färg är grunröd, hans hår är långt och glänsande. De genomslungna och med trädbitar fyllda öronläpparne, hänga ner mot skuldrorna. I den likaledes genomborrade underläppen fäster han ett stycke härdt träd, mot hvilket han sönderdelar födan.

Butikuderna äro utan motsägelse de käckaste, insigtigastaste och stäkligaste wildar i werlden, och ingen håller ut jemförelsen med dem, då de komma bewäpnade med bäge, pilor och en yung stenar.

Det gifwes der i landet ewiga skogar och ödemarker, omåttliga slätter och stogiga berg. På dessa berg, i dessa skogar och ödemarker lefwer Butikuden. Han finner der lefnadsmedel i öfverflöd och under urskogens träd ett nattläger efter öfverståndena faror. Man lägrar sig omkring en i hast uppgjord eld, hufstrarna taga kittlarne och barnen från ryggen och tillreda segrens fångst. Man äter, sofwer och beghnar den nya dagen med lika behof, som man slöt den förra, öfwerlemuande åt slumpen, att medföra hvad den will.

Kommer då ett af de fyrfota djur, hwarpå Brasiliens ödemarker äro så rifa, så är det ett säkert byte. I ett ögonblick är hans dubbelbäge spänd, och den med blirtens snabbhet afstjutas stenen träffar fort och säkert. De och den Jaguar, som i förfärlig fart störtar på sitt lätta byte, om en Butikud har hört hans hemsta rytande. Genast flyger då den wanda pilen från den andra bågen; efter den följer ännu en, och ytterligare en tredje, som alla genomborra Jaguarens sidor.

Så mycket som Butikuden i skofhet och stiklighet öfverträffar alla andra wilda folkslag, lika mycket står han i ure moraliskt värde efter de flesta. Till och med wänskapens och familjekarlekens känslor, som till och med för de wildaste barbarer äro så mäktiga och heliga, äro främmande för Butikuderna. Broderlig tillgifwenhet, moderlig ömhet, barnslig kärlek äro för honom obekanta begrepp. Man utspänner barnets öron, genomsticker nedra läppen med ett stycke träd, gifwer gossen sedermera en bäge med pilor eller stenar, wisar honom slätten eller skogen och säger: sök dig der din föda; kämpa mot hwarje lefwande warelse, som will göra dig motstånd. När Butikuden döer, flyta många tårar, höres ingen bödeslagan. Stammen har blifwit en man swagare; vidare har det ingen ting att betyda.

Landsborss, ryss gesandt i Rio Janeiro, som för sitt rifa brasilianska kabinet gerna wille hafwa ett cranium af någon individ af denna märkwärdiga stam, lät bedja deras höfding om en hufwuskål och böd honom derföre några wapen. Den wilde anföraren war mera förefommande, än man kunnat tro, och stikade sin egen son, sägande: "der har du en hel menniska, tag både hufwud och ben, om du will".

Barnet upptogs med ömhet af Landsborss. Den stackars gossen, som war 9 a 10 år, wäntade dag efter dag att mista hufwudet, och kunde ej begripa, hwarföre han behandlades så mildt.

Afwärdet.

(Fortf. och slut fr. föreg. Nr.)

Sedan några minuter hade stor förändring föregått med Marie. Hon syntes lugnare, hennes bedröfwelse war förswunnen, flöjan af melankolie, som betäckt hennes ansigte, war upplystad. Aldrig syntes hon mig mera retande, än just då, och bemärkte jag, att Emmanuel hade del deri. — O, sade han glad, huru lyckliga skola wi ej blifwa, min byra Marie! Wi wilja undwisa stadens buller och slä oss ned på ett wänligt landsställe, som jag eger på stranden af Leire. Swarje morgon skola wi genomwandra de friska ångarne, som omsluta den söna floden, såsom en gördel, och när aftonens dunkel börjar hölja landskapet med sitt lugn, då wilja wi besiga de höga klipporna, som äro betäckta med lundliga boningar, och utbreda tröst och glädje i den fattiges hydda. Guds engel! ditt leende skall mildra deras lidande, och ingjuta lefnadsmod till och med hos de sjuka.

— Och då — sade Marie härtill — komma Louise och min kusin till oss på besök, och wi skola lefwa glada dagar med hwarandra.

Men hodo wi sitta och besunna oss på det ställe i parken, der den skonaste utsigten fanns.

Det kunde wara emot kl. 6. Luften war sval. Ingen wind rörde trädens blad, och stora moln kastade i afskräckande former horisontens azur. Plöfeligt lät sig en blirstråle förnumma och åfrens stämma hördes på långt afstand. Ingenting är så subtilt, som ett afwärd i skogens dunkel. Utan Marie skulle Emmanuel och jag gråtit af förtjusning; med henne kunde wi blott förstrålas. Hon war så wel och swag, att den ringaste rörelse kunde stöda henne.

— O, må wi skynda till min moder — utropade hon, dragande mig med af alla sina krafter — må wi fly hastigt; min ångest är namnlös.

Nästän lika försträckt som hen, skyndade wi bort, ty regnet beghnte att falla ner i strömmar; ju mera wi sökte att komma på den rätta wägen, desto mera förirrade wi oss. Nästan förtfätte att rulla och blirt följde på blirt i tät afwärling.

Emmanuel, full af förtwiflan, såg sig nödsakad, att neblägga den nästan waumäktiga Marie under ett träd. Besjande knä framför henne, försökte han, så wäl som jag, att lugna henne, då en klar blirt genomblafwade himmelen och ett dundrande åfslag hördes wid samma tid. Maria betäckte ansigtet med sina händer och jag slöt henne sanslös i mina armar. Hvad Emmanuel nu kände, will jag ej försöka att beskrifwa. Marias hjerta slog ej mer, hennes händer woro kalla; wi trodde werkligen, att hon ej mera war i lifwet, och utstötte ett hjertfärande skri. Detta tillfallade några, som redan sökt oss, och snart war Madam L.

wid sin dotters sida. Den sammans moderliga ömhetsbewis återbragte henne snart till lif. Hon öppnade ögonen, kastade en blick på de fringsläende och tryckte swagt sin älskades hand. Efter några minuter hade hon nog kraft, för att stå upp. Wi inhöljde henne i en schal, och då den friska luft, som solst på hettan, syntes wara farlig för henne, så flyddade wi till wårds-huset wid ingången till parken. Sedan wi gifwit henne några droppar warmt win, lät man wagnen komma och fette henne upp i densamma.

Naturen hade återtagit sitt wantiga lugn, foglarna söngo i träden, som flodo wid wågen. Himlen war så ren och blå, som före åskvädet; men wi, som rest ut med det gladaste lynne, wånade tillbaka med det sorgligaste.

Jag skickade selskande dagen bnd, för att skaffa underrättelse om Marias tillstånd. Man hälsade mig, att hon wore bättre, men att bröllopet skulle uppskjutas till nästa wecka. Tre dagar derefter befann jag mig ensam i min kammare. Det war kl. 8 på afton. Man klappade häftigt på dörren. Jag öppnade. Det war någon, som bad mig komma till Madam L., hvars dotter kämpade med böden. Jag will ej skildra de närmare omständigheterna af denna långa och smärtsamma sjukdom, ty den warade i tre månader. Jag will säga, att läkarnes konst war utan följ, och att Marie dog i mina armar, såsom en af stormwinden bruten blemma. Hennes sorgeliga aningar gingo således i fullberdan; hon njöt ej den herdiska lyckan, som man beskämt för henne, men man bör ej klaga, om en ung flicka dör, innan ödet skört livets illusioner.

Madam L. kunde ej fördraga ödets hårda slag, och det bröjde blott så dagar efter Marias död, innan wi hade att beklaga sijn somägan från ett af de mest bildade och älskwärda fruntimmer, som jag kändt.

Desa sorgliga händelser hade på ett obegripligt sätt förändrat Emanuels karaktär. Han, den förut så glade, blef sorgfen, trög och snarig. Blett en yrfen war honom angenäm. Det war Louise. Under Marias sjukdom hade han sett Louise wårda henne, och det med sådan uppoffring, att han kände ett slags wördnad för henne. När hon sedan sökte att trösta honom, war det, som om han trott sig förnimma en engels röst.

En dag stod jag wid mitt fönster och såg upp åt den med moln betäckta himmelen. Jag tänkte på Marie, som jag älskade såsom en syster. Då jag wände mig om; föll ögonen på ett fört ej obemärkt bref. Jag bröt det och läste orden: Monsieur & Madame de M. ont l'honneur de vous annoncer le mariage de mademoiselle Louise, leur fille, et de monsieur Emmanuel.

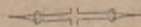
Jag blef ej öfverraskad. Emanuels kärlek för Louise syntes mig ej wara någon otro, och jag såg helder, att han gaf sitt

namn åt det wäfen, som så djupt begränt Marie, än att hon förblef i ogifta sländet.

Någon tid derefter såg jag Louise på en bal; en djupt sorglig känsla låg preglad på hennes ansigte och hon sade, i det hon tryckte min hand och wisade på sin man, som wid ändan af salen talade med en herre:

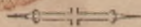
— Han talar ofta med mig om henne. Minnet af denna engel skall aldrig lemnas honom. Ni tror det kanske ej, men jag har gift mig med honom, af ren uppoffring.

Jag hwistade till Louise, att detta ej skulle otroa henne. Se-dermera hörde jag, att hon war den lyckligaste maka.

Plantor på Hafsgunden.

Hafwet har, liksom landet, sina herliga ängar och sina oerhörda skogar. På stutningarne af dess berg och i skötet af dess dalar wåra plantor i såndlig mängd, af hvilka de flesta blott triffas under en Jon och ej under de öfriga. Ju högre man stiger upp på ett berg, desto fattigare blifwer vegetationen, tills den slutligen upphör wid den ewiga snön. I hafwet är det tvärtom; ju djupare man nedtränger i dess dalar, desto mera afstaga wäternas. I hela sin rikedom utvecklar sig den under sjöiga vegetationen i Suddhafwet och i Medelhafwet. Många af o-befriska mjukhet och i de skönaste färger utbreder sig såsom en tapet, hvars färgvragt man wid lugu sjö kan beundra på ett djup af öfwer hundra fot. På fullarnes sidor ser man den sdenartade Nerferina, hvars blommor lifna silkesplymer. Små purpurröda alger finnas i sådan mängd, att watten af dem erhåller ett blodrött utseende. I hafwet under equatorn wåra Florider, af hvilka somliga, röds och gullfärdiga, affjuta på långt afstand små kulor, som uppspringa med en knall. En af de märkwärdigaste plantor, som wåra på hafsgunden, är jätte-swampen, hafwets konung, såsom Cebern är konungen på det heliga landets berg. Den stiger upp från ett djup af 300 fot ända till ytan och dess jätteliga utgreningar, werkliga simmande öar, på hvilka sjöhundar och wattenfoglar sejwa i selen, bilda farliga klippor för seglaren. Det stöpp, som under equatorn, när hafwet är lugnt och windstilla, råkar in i en så beskaffad skog, måste ofelbart krasa sigande och ofta wänta månader långt, tills en stark wind slutligen besjirar det berisda.

Two Anekdoter utur Fredrik den Stores Lif.

Benämningen den Store förvärfvade sig Fredrik II, ej blott genom sina segrar öfver flender, som woro till antalet honom wida öfverlägsna, icke blott genom sina djupa statsmannaplåner; han war stor i hwarje läge af sitt wärldserika lif. Two händelser utur dessa må bekräfta detta.

År 1757 uppjödo de förbundna magterna en orhörd kraft. En half million soldater af Österrikare, Rikstrupper, Fransmän, Ryssar, Swenskar stodo i wapen mot Preussien. Riksdagen hotade konungen med Riksakten, emedan han infallit i ett annat rikskänds land. Fredrik hade blott 200,000 man, men hjelte som han war, walde han angreppet såsom det bästa försvarsmedel. Han förde rasst sin här till Böhmen, Österrikarne till mötes, som kommanderade af Karl af Lothringen, och besegrade dem i en mördande slagting d. 6 Maj, i en slagning, som kostade honom 16,500 man och den tappre fältmarskalken Schwerin. Hertig Karl drog sig tillbaka till Prag. Fredrik belägrade den; men då en österrikisk armee under fältmarskalk Daun, en mästare i krigskonsten, framryckte, drog Fredrik med en del af sin här emot honom och angrep honom d. 18 Juni wid Mollan och Kollin. Der wet lydan från Fredrik. Förgäfwes är hans förträffliga plan, förgäfwes hans soldaters hjeltemod, såsom hans egen. Han förlerar segren och med den nästan hälften af sina trupper, två fanor och 43 kanoner. Djupt skakades han af denna stora förlust och af lydans plöteliga wärking. Hans officerare sinna honom om afstouen i Rimbürg, sittande på eit brunnsrör; med sin wärja ristade han figurer i sanden. Andiligen bemannar han sig; men då han ser de så öfverlesworna af sin herrliga armee, komma tårar i hans stora blå ögon, och han ropar; "Wann, I hafwen i dag haft en dålig dag; men tålmod, jag skall åter godtgöra allt"! Han hade förlorat 13,000 man. Prags befrielse war närmaste följden af Österrikes seger. Straxt derefter, i Juli, besegrades

Fredrik II efter slaget wid Kollin.

af swen hans bundsförwandt Hertigen af Cumberland, af Fransmännen wid Hastenbed. Fransmännen inträngde i Thüringen, Ryssarne i Preussien och segrade den 30 Aug. wid Großjägerndorf.

Nu jublade Fredriks motståndare; hans undergång war undwiflig. Redan skade man i Wien rykande glädjefester. Maria Theresia stiftade till minne af segren wid Kollin Maria Theresienorden till belöning för tappre officerare, utan afseende på rang och troobekännele. Men Fredrik utvecklade just i lydan

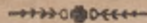
sin storhet. Med beundrafvärd befinning gör han sitt återtåg ur Böhmen, och stundar sedan i slutet af året med en rasst hoppsamlad styrka, under befäl af prinsens af Saxe, för att tillbakadrisva Sachsen. Vid byn Rosbach träffar han dem, der de stolta öfver sin tre gånger större magt, roa sig med spel och vin. De vilja innesluta konungen och håller det för ganska visst, att han numera ej kan undkomma dem. Men han träffar emellertid lugnt sina anskalter, narrar dem genom mästertliga rörelser och angriper dem plötsligt d. 5 Nov. Der uträttar general Seydlitz med sitt ryttteri det mesta. Sedan efter halfannan timmas säktning gripa stensderna, intagna af fruktan, till flykten och flera af Fransmännen göra ej halt, förr än de komma till Rhe. Då se de sig om och prisa Gud, att ej hafva Preussarne bakom sig.

Emellertid hade likväl Österrikarne kämpat i Schlesien med lycka. De eröfrade Schweidnitz och Breslau, och Preussarnes armee smälte fullkomligt tillsammans. General Winterfeld, Fredriks älskling, var fallen, en annan general, hertigen af Weyern, tillfångatagen. Då stundar Fredrik till Schlesien, för att derifrån fördrisva Österrikarne, men med så liten styrka, att de på sje kallade den: waktparaden från Berlin. Men hwad som felas Preussarne i fulltalighet, det ersättes rikeligen genom heberskänslan. Den 5 Dec. angriper Fredrik stenderna — tre gånger så starka som hans trupper — wid byn Leuthen, besegrar dem inom tre timmar, tager 21000 man tillfånga, fräntager dem 117 kanoner och 59 fanor. Då söngo Preussarne, som behållit slagfältet, med upplyst hjerta, den söna fången: "Nu tackar Gud allt folk". Konungen red emellertid om natten till Pissa, som var besatt af Österrikarne och kom med några personer i fallskjap till flottet. I dörren träde många österriska officerare honom till mötes, med ljus i händerna. Hans frihet stod på spel; hans själsnärvaro räddade honom. "God aston, mina herrar, — sade han vänligt till sina sänder; "kan man komma igenom här"? Österrikarne bugade

Fredrik II i Pissa.

sig tigande och öfverraskade för honom, och han gif sig midt emellan dem; genast efter kommo hans generaler och Österrikarne togos till fånga. Rasst och flugt begagnade han sedermera sin seger, belägrade Breslau och intog den; Österrikarne fördrefwo från Schlesien.

Chinesiska Quacksalvare.

Allt, som hör till lifvets bequämlighet och elegans, kan man i China lätt förskaffa sig. Icke desto mindre söter man på en mängd obehagligheter, hvar till vi räkna de der ofta förekommande quacksalvarne, som man träffar öfver allt, utbredande sina varor och utbudande dem till de förbigående. Ett kläde utbredes på marken, och derpå uppräder man små askar, snyggt hopviktne paketet och ett stort förråd af plåster. Der bredvid utsträkas långa vaporskrinor, hvilka i sin ordning försäkra läsaren om läkemedlens förträfflighet och läkarnes utomordentliga skicklighet i botandet af alla slags sjukdomar. Stundom uppstår quacksalvarn ett bord i stället för bara marken, der han utställer sina varor, och genast gäller han såsom läkare i högre mening i publikens ögon. I allmänhet står han själf anspråkslös bakom sitt bord, och om han eger wärdighetens gåfwa, så predikar han för de fringående, tills genom hans stäl och trollkraften af hans talformåga till och med de, som blott kommit för att gäpa och skratta, öfvertygas om sanningen af hans ord, åt hvilka de i nyftra ögonblick blott skulle se. Doktorerna weta desutom ganska wäl, att nyheten är ett betydande element i den oratoriska trollkonsten; därför stanna de ej gerua på ett ställe, utan draga igenom hela vovvinsler och göra långa omvägar, för att först efter lång tid återkomma till samma ort. En utaf dem, som syntes fransför flertalet af sina medbröder, begäfwad med talang för sin kallelse, hade utbredt en mängd medikamenter framför sennatshuset i Makao, och då jag nåkades den låta krets, som omgaf honom, var han sjsjelsatt med en chirurgisk operation. En stackars pojke satt på en stol framför operatören, med inhöljdt hufvud och uttryck af lidande och resignation, under det doktern var sjsjelsatt att karwa i hans ena öra. Han hade på örats bakfida gjort en inskärning och bemödade sig nu, att utur såret framlocka så mycket blod, som möjligt. Detta stredde genom guidning. Om han derwid följde hundarnes exempel, som på detta sätt ofta behandla öronen på ett motsvänsligt swit, wet jag ej, men han efterwade så deras försarande, som om han gjort det till ett studium. Så snart han var nöjd med sökden af sin operation, ställde han sig midt emot sin patient och frågade med en minne, som affekterade den största ofältighet, om han ej ännu såge ljuset? Derpå swarade den bliude: nej! Då satte sig doktorerna ned bredvid honom och började bekrifwa en method, som owillkorligen skulle medföra den påräknade effekten; men wid slutet af en förträfflig period war alltid refrängen: "jår ingen ting för det"!

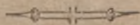
Wid denna sakernas ställning och under det mången wäntade ett lysande resultat, jöll dokterns skarpstuniga blick på Fan Kwei, som stode fram mellan en grup af personer, som ej särdeles

utmärkt: sig för någon yttre glans. Fan Kwei hade ett anständigt utseende, som af doktern förbåde en bugning och ett leende. Efter detta nödwändiga förespel gaf han sina åhörare några anmärkingar öfwer Fan Kweis ansigtets egendomligheter. Derefter gick han med ett själfbehagligt leende till denne, för att på honom göra en frenologisk analys. Han wisade hufvudskilnaden emellan en Chines och en Europé, synnerligen anmärkande pannels bredd och kindfuktornas framstående. När han affärdat hufvudet och ansigtet, begynte han tala om musklerna, och under det han höll i främlingens arm och jemförde den med en inföding, utbredde han sig öfwer den enes spännkraft och öfwer smidigheten hos den andra. Han syntes wilja iurytima Europeen företråde, ej allenast hwad beträffade den ihre bestaffenheten, utan ock formens symetri. Deruti syntes ock hans åhörare instämma; ty hwad ock Chinesen tänkte, förordade han dock ganska ofta sin beundran för Fan Kweis person. Ofta har jag sett dem med tydnad och ett slags beundran betrakta främlingar, under det deras blickar syntes säga: "en så skön kroppsjärg och så wäl proportionerade drag tillhöra ej nationen i jordens medelmynt". Denne quacksalvare war mycket berest och hade därför lärt mycket, som en uppmärksam själ måtte uppfatta. Han hade ett glädt ansigte och ett eldigt öga. Hans tal war klart och hans armar rörde sig med stor behändighet, för att gifwa orden större eftertryck. Men hans popularitet warade ej länge och därför war han nödsakad att efter några dagar taga engagement som pajazzo wid en taffspelars-trupp.

Någon tid derefter, då jag gick öfwer Chinesiska torget i Makao såg jag en annan af dessa rhetoriska quacksalvare tilltala en krets af fringående, i det han utbredde sig öfwer ett försaringslätt, som han anwändt på en gammal man, som satt bredvid honom. Några ögonblick före min ankomst syntes ett drag wara slutet emellan båda, som hade lydt ungefär så här: "Jag will — hade doktern sögt — låta dig komma i erfarenhet af fulla sanningen af min konstfärdighet, och du skall gifwa mig alla de penningar, som du har hos dig"; ty genast efter talets slut upsteg den gamle mannen, för att med glad skyndsamt fömma sin penningpung i den unge Eskulapens ficka. Denne wisade sig därför så litet tacksam, att han bekyllade patienten, att ej hafwa lemnat allt, hwad han hade. Denne, för att bewisfa motsatsen, wrängde sina fickor och bewisade såmedelst, att han gifwit allt, hwad han han ägde. Den gamle mannen aflägenade sig nu, men kom snart tillbaka med ett wattenbäckel, som han nedfätte wid dokterns fot. Denne uppdrog ett paper och lät en liten quantitet pulswer falla ned i kärlet. Detta pulswer skulle hafwa den werkan, att patienten ej skulle känna några smärter efter operationen. Derefter drog han med särdeles wigtig min några nålar utur ett paper, och sedan han strukt något

af det omtallda pulsvret på sin panna, inläst han nålen deruti, som om hufvudet varit en nålhylla. Det andra tempot var det, att han tog några fröförn utur ett annat papper, hvilka han stäck i munnen, under det han, såsom ett prof på sitt ädelmod, gaf sin patient resten. I det nu båda började tugga, tog han ett var cylindrar af träd, hvilka han, sedan han en stund hållit ett antändt stycke papper deruti, tryckte mot den gamla mannens bröst. Sedan han hållit dem några minuter i samma ställning, borttog han dem, och då quarblefvo ett par bulnader, hvilka docktern tugned med fröfornen, som nu wero behöfvt knådade. Sedan stäck han med den omtallda nålen i svullnaderna. För att utdraga blodet, satte han munnen till öppningen och sög med sådana häftighet, att den gamla mannen begynte sucka tungt, under det mängden åtkäddade detta med medlidande.

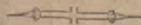
Läkaren preskade emellertid med händerna stället omkring svret, som wille han låta blodet bortflyta i denna riktning. Sedan denna ceremoni war fulländad, torfades han munnen, lade ett bekvämligt öfver bulnaden och begynte nu att behandla ryggen på samma sätt. Detta war nu blott exempel på ett oester-rättligt charlataneri. Hade han deremot gjort ett par insärningar med sin knif och sedan använt de omtalade cylindrarna, så skulle detta föranledt en blodförlust och gjort den lidande mannen en werklig tjänst. Detta maner är desjutom ganska gammalt bland Chinese, oaktadt jag ej funnit någon upplysning derom i deras böcker. En Chinese berättade mig, att i hans ungdom en chinesis läkare besökt honom och sagt hans fader, att souens sjukdom skulle bliwa farlig, om man ej deremot walde något allvarsamt medel. Fadren gif in på, att läkaren kunde försära efter godförmånande, hwarwid denne starkt frösterade sonen och derigenom tillwägabringande ett hastigt tillfrisknande. Men i det här ifrågawarande fall kände antingen quacksalwaren ej enahanda försärande, eller använde han ett eget, efter sitt maner, som genom nyhetens behag möjligen bättre skulle anslå de lästrognas sinnen.

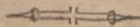
Något om Quinnorna i Österländerna.

Europeiska fruntimmer gälla i Indien såsom sällsynta skönheter och äro mycket efterförta. Lycklig den fader, som i detta lyckliga land har två eller tre någorlunda drägliga döttrar att afwara. Långt ifrån att begära hemgift af honom, öfwerhoppa honom friarne, som insinna sig busefintals, med rifa stänker, fullkomligt beredda att betala uppdragandet i hans familj på det

byraste. Icke mindre är den otrosliga enka efterförft, som begär att troskas. Zunan ännu de första tårarne torkat på hennes kinder, ser hon sig omringad af beundrare, som bestörma henne med giftemålsanbud. En tidning från Calcutta berättar, att det ej är sällsynt, att civiltjenstemän wid kompanierna komma till kaser-nerna, för att om möjligt få en soldatenka till hustru. En hustru hade på detta sätt inom sex månader tre män. En annan war gift ej mindre än fem gånger och lemnade afkomlingar efter dem alla. — Lättfärdiga quinspersoner felas ej i Orienten. "Döttrarne från Cyprus", såsom en turist behagar kalla dem, passera i Scindh till häst eller ännu oftare på åsna genom gatorna och synes företrädeswis rigta sina ögon på soldatesken. Understundom sitta de två på en åsna, ej åt sidan, utan såsom forklar, och det i rik kostym, med ganska wida, ofwan om höfterna knapt anslutande benkläder, som äro sammanhäftade med silfverspännen. Deras bizarra drägt, deras kopparsfärgade hud och framför allt de stora ringarne i deras näsor, gifwa dem ett påfallande, egendomligt utseende. I allmänhet äro de i högsta grad hängifna åt lyren, till och med deras tesslor äro genomworfade med äkta guld och silfwer, och om aftonen ser man dem liggande framför sina boningar på små träbaffor, hwarwid de bemöda sig att framstråla det ena eller andra benet, att man kan se de af adelstenaar blirtrande guldrimpor, som smycka dem. Framför allt äro de muhamedanska städerna öfwerfyllda med sådana fruntimmer, af hvilka emellertid de flesta synas ej tillhöra den indiska racen. Om hwad de resande berätta ej är öfwerdrifwet, så kan man anse Peshawar och Cabul såsom medtäflare till det gamla Somertha; Ceylon är indiska oceanens Nythra.

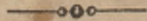

En nykläckt student hade länge förgäfwes wäntat på bref hemifrån. Slutligen begaf han sig till postkontoret, och frågade i luckan: "är här inte något bref ifrån pappa?" — "Jo här är det", swarade postmästaren, och lemnade honom ett bref. Utanfristen lybde: "Till min kära, som Petter i Uppsala". Det slog ganska rikligt in.

Jag skall! — Jag skall icke! — (gå på krogen) — ja —
nej — ja — nej — ja — nej — ja — nej! — I viljen icke, suar.
var? — nå så rätt fram då! —

Med tillåtelse, min bästa herre! får jag anhålla om titet eld?

